

I Artiklen skrev han saaledes, at han selv havde været Vidne til det paagældende Optrin, men han maa indrømme, at det har ikke været Tilfældet. I Artiklen havde han talt om, at der fra Mandskabets Side skulde have vist sig Mytteri overfor Premierløjtnant Christensen, men ogsaa det maa han indrømme, at han ikke kan fastholde. Der bliver egentlig kun tilbage et eneste Vidne mod Premierløjtnant Christensen, men overfor alt det overvældende Materiale, der er paa den anden Side, og som taler til Premierløjtnantens Fordel, kan der ikke være Tvivl om, at denne Vidneforklaring i bedste Forstand maa bære paa Vildfarelse eller Fejltagelser. Der kan, synes jeg — og jeg tror, at enhver Jurist vil være enig med mig deri —, ikke være mindste Tvivl om, at Premierløjtnantens Uskyld gennem Forhøret af 2. Septembér er blevet fuldstændig godtgjort. Den højtærede Forsvarsminister mente imidlertid at burde lade Sagen gaa videre til Doms, og herfor skal jeg ikke rette nogen Bebrejdelse mod den højtærede Minister. Naar der en Gang var sket det, der allerede tidligere var foregaaet i Sagen, vilde det, som Sagen nu forelæ, være ganske heldigt, at der faldt Dom i Sagen, idet Premierløjtnant Christensen naturligvis gennem en Frifindelsesdom vilde blive ganske anderledes rehabiliteret end derved, at Ministeriet standsede Sagen. Men hvad jeg derimod mener, man med Rette kan bebrejde den højtærede Forsvarsminister, er, at han ikke i alt Fald nu satte Premierløjtnant Christensen til Tjeneste, at han overfor alt, hvad der nu forelå om, at Anklagerne var ubeføjede, alligevel holdt ham borte fra hans Kommando mod de forskellige militære Myndigheders Ønske.

Sagen gaar saa til Doms ved Stabskrigsretten, Dommen falder den 18. Septembér og lyder paa Frifindelse. Nu var altsaa det, der forelå tidligere materielt, formelt konstateret, og man skulde tro, at nu var der i alt Fald Anledning til at lade Premierløjtnant Christensen vende tilbage til sin Kommando, men end ikke det skete. Den højtærede Forsvarsminister appellerede Stabskrigsrettens Dom til Overkrigsretten, og han vedblev i Anledning af denne Appel at opretholde Premierløjtnantens Fjernelse fra Kommandoen. Først da Overkrigsrettens Dom faldt den 9. Januar 1915 og gav Premierløjtnant Christensen en fuldstændig Frifindelse, først da maatte den højtærede Forsvarsminister bøje sig, først da kom Premierløjtnanten tilbage til sin Kom-

mando, det vil sige i det Øjeblik, da der ikke var mere, som kunde gøres fra Forsvarsministerens Side. Det maa altsaa siges, at den højtærede Forsvarsminister paa ethvert Trin har stillet sig imod Premierløjtnant Christensen, mod de militære Autoriteters Erklæringer og mod, hvad der ellers er Praksis i saadanne Forhold. Jeg ser ikke, at der har foreligget nogen virkelig Grund til den Holdning fra den højtærede Forsvarsministers Side. Der har ganske vist under Sagen været Tale om et Papir, som skulde være overleveret den højtærede Forsvarsminister af en Folketingsmand, men det er et Papir, som slet ikke er fremkommet under Sagen, og jeg antager derfor til Ære for Forsvarsministeren, at han selv er gaaet ud fra, at dette Papir var ganske betydningsløst og ikke blot ikke kunde faa Betydning for Sagen, men ej heller kunde faa Betydning for Forsvarsministerens Optræden.

Det forekommer mig — og jeg antager, mange ærede Medlemmer vil være enige med mig deri —, at den højtærede Forsvarsministers Optræden i denne Sag har været uheldig. Det er ikke min Mening at kritisere Forsvarsministerens Motiver, jeg er en Tilhænger af den Heibergske Grundsætning for offentlig Diskussion: „Hold dig smukt til Fakta, kære, lad Motiverne gaa fri.“ Jeg maa altsaa holde mig overbevist om, at den højtærede Ministers Handlemaade har været dikteret af, hvad han anser for heldigst og bedst for de Interesser, han er sat til at varetage, og paa ingen Maade har været dikteret af nogen Hensigt at forfølge Premierløjtnant Christensen. Men jeg maa rigtig nok sige, at hvis det havde været Hensigten at forfølge Premierløjtnant Christensen, tror jeg egentlig ikke, at Forsvarsministeren kunde have handlet stort anderledes, end han har gjort. En saadan Fremgangsmaade som den, den højtærede Forsvarsminister har fulgt i denne Sag, er vel egnet til at skabe Utryghed hos Hærens Befalingsmænd, de maa nødvendigvis faa Fornemmelsen af, at de ikke hos deres Minister har den Støtte, de bør have, for paa rette Maade at kunne røgte deres Gerning, og der er heller ikke Tvivl om, at saadanne Forhold, navnlig det, at Premierløjtnanten fjernes fra sin Kommando, og at han paa Sagens forskellige Trin imod de militære Myndigheders Indstilling holdes borte fra Kommandoen, er i høj Grad egnet til at nedbryde den militære Autoritet. Har jeg Ret deri, er der ingen